

Láska s chutí makronky

-35-

Pekařská alchymie není nikde zjevnější než při přípravě odpalovaného těsta. Slané syrové těsto se totiž v troubě nafoukne a přemění na tu nejéteričtější cukrářskou schránku připravenou pojmout lahodnou krémovou náplň dle vašeho výběru.

Vicki už úplně praskly nervy: dostala se do stavu absolutní, horečné paniky, při níž kuchyní sněží mouka, všechno kolem je přeplněné surovinami a ona nedokáže jasně myslet.

Finální kolo se koná už zítra a jí se vůbec nic nedaří: její odpalované těsto je hutné a těžké, mini piškotové dortíky obarvené malinami a kakaem pro změnu příliš křiklavé. *Mille-feuille* – křehký francouzský dezert z vrstev listového těsta prokládaných cukrářským krémem – postrádá eleganci, má nepravidelný tvar a chybí mu potřebná vytříbenost.

Pracovala do dvou do rána a vzhůru je už od šesti, kdy Greg odcházel do práce a navrhoval, aby si trochu přispala. Pohání ji adrenalin, cukr a kofein – vše v poněkud nadměrném množství – a navíc jí není dobře.

Je stejně vystresovaná, jako by měla napsat vysvědčení, řídit vánoční besídku prvňáčků a připravit se na návštěvu školního inspektora, a to všechno za jediný večer. To nikdy nemůže stihnout.

„Ma-mííííí...“ ozve se ze zahrady Alfieho obvyklé žadonění o pozornost. „Pojď si se mnou začutat!“

„Teď ne, miláčku, mám práci...“

„Ale slíbilas to...“

„Ne, Alfie, nic jsem ti neslibovala – řekla jsem, že si s tebou možná zahraju později, až to dodělám.“

Její synáček, který oddusá zpátky ven s hlavičkou skloněnou a ramínky shrbenými v téměř komické ukázce dětské nafučenosti, v tom ovšem žádný rozdíl nevidí.

Vicki bodne u srdce provinilostí nad vlastním pedantstvím a přezíravostí, ale lámat si s tím hlavu teď nemá čas. Rozhodne se znovu zkusit odpalované těsto a začne si chystat přísady: hladkou mouku vyklopí na pečicí papír; vodu, máslo a sůl vloží do středně velkého hrnce; lehce prošlehá tři bio vejce. Směs másla a osolené vody zahřeje, a jakmile začne tekutina vřít, vsype mouku, odstaví kastrol z plotny a okamžitě začne zuřivě vymíchávat vařečkou. „No tak,“ pobízí hrudkovitou kaši a pak – když se to, co původně vypadalo jako kulinářská katastrofa, spojí v tuhé

hladké těsto: „Jo. Jo, tak je to lepší.“

Místností začne otřásat nepravidelné dunění. Vicki má tolik práce, že si toho zpočátku ani nevšimne a chvílku trvá, než pochopí, co za tajemnými zvuky stojí. Alfie, který si dosud juniorským míčem jalově kopal dole na zahradě, se jím teď trefuje do vnější stěny domu a branku mu nahrazuje rám otevřeného francouzského okna.

„Al-fííí!“

Kopačák prosviští kuchyní, s řachnutím se odrazí od linky a začne jí poskakovat u nohou.

Chlapec se hystericky chechtá a smích z něj tryská v mocných gejzírech. Pak si ovšem všimne mamincina vzteku.

„Alfe! Já se moc zlobím!“

Vicki nechá těsto těstem a rozběhne se za ním, pronásleduje ho ven na zahradu poháněná hněvem.

Děcko se obrátí, napůl vyděšené a napůl doufající, že je to jen hra, jenže při pohledu na výraz v její tváři se rozbřečí. V běhu zakopne o trs trávy, rychle se štrachá na nohy a letí se schovat do svého dětského týpí, připaží ruce k drobnému tělíčku a suně se do něj pozadu, jako by se pokoušel zavrtat pryč z dohledu.

Vicki po něm hrábne a vytáhne ho ven.

„Jau! To bolí,“ snaží se jí chlapec vykrotit, ale ona jen zesílí stisk. Její prsty mu v ohybu lokte zanechají ostře rudý otisk.

„A bude to bolet ještě víc, jestli nepřestaneš!“ Kde se v ní ta výhrůžka vzala – a ta formulace? Odpověď je automatická: v duchu slyší, jak ji ucedila její matka. Vicki padne na kolena a chlapce stáhne s sebou na zem, obrátí ho, jako by se mu chystala naplácat na zadek.

„Máááááá-mííí!“

Zvedne ruku nad hlavu a najednou jako by se viděla zvenčí. Kde je ta klidná a laskavá slečna Taylorová, jak ji znávali žáci v bývalé škole? Celá situace jí v tu ránu připadá naprosto absurdní, vlastní reakce tak necharakteristická, že se okamžitě zarazí.

Neví, co si s rukou počít. Nakonec si Alfieho přitáhne do náruče a prudce ho obejmě.

„Mě to tak mrzí, Alfíku,“ šeptá a náhlou změnou chování ho úplně vyvede z míry. Pak chvíli jen společně sedí: ona ho zuřivě svírá, hladí po vláscích a do ouška špitá ujištění; on zůstává zticha, neschopný porozumět nečekanému obratu. Vicki se zmocní příšerná hanba. Co se to s ní děje? Takhle blízko k tělesnému trestu ještě nikdy neměla.

Odnese chlapce dovnitř, přestože už je na něco takového příliš těžký a za normálních okolností by se jí vysmekl a běžel po svých. Teď se jí ovšem bez protestů drží, jako by bezděky chápal, že se to umělé prodlužování batolecí bezbrannosti děje hlavně kvůli ní.

Vicki s dítětem v náručí vrávorá do domu a zahrnuje ho plynulým proudem něžností, ani tahle přívětivost ale není bezvýhradná – občasné pokárání si přece

jen odpustit nedokáže.

„Maminku moc mrzí, že se tak rozzlobila, ale víš, že uvnitř se kopat nesmí...“
Alfie tichounce zakňučí.

„Ach, broučku můj, mně je to tak strašně líto.“

Po návratu do kuchyně zjistí, že ji synek vyrušil dřív, než se stačilo odpalované těsto pořádně spojit, takže je teď celé hrudkovité. Zbývá ještě přidat vejce, jenže to měla udělat hned.

„Teď budu muset začít zase od začátku!“ unikne jí ze rtů iracionální a dětinský výkřik, ještě než se stačí zarazit.

Alfie, který matčiny nevyzpytatelné záchvaty vůbec nechápe, se okamžitě odtáhne.

„Ááááách.“ Vicki se skloní, obejmě ho a zkusí zklidnit vlastní přerývané dýchání. Není to jeho vina, vždyť jsou mu teprve tři. To ona to přehání. Srdce jí buší jako splašené. Uklidni se, domlouvá si v duchu. Zhluboka dýchej.

Zadívá se na hodiny. Je deset deset. Tělem jí projede mohutná vlna paniky, když si uvědomí, kolik toho ještě musí stihnout. Co si počne s Alfíem? Nenávidí se za představu, že by ho měla hodit na krk Ali nebo své matce; cítí se provinile a připadá si úplně neschopná, že se nedokáže připravit na soutěž a zároveň se o něj normálně postarat. Kathleen Eadenová by to zvládla, pomyslí si trpce. Její dcera Laura trávila celé hodiny v kuchyni, kde mamince pomáhala s pečením. Jenže s těmihle náročnějšími recepty jí Alfie pomoci nemůže. Možná je to ovšem její chyba: vynikající učitelce chybí potřebná trpělivost. Ale ať už je to jakkoliv, dnes v každém případě potřebuje pomoc.

Přemýšlí, na koho se obrátit, a nakonec se rozhodne: „Pojď se chvíli dívat na pohádky a já zatím zavolám babičce a zeptám se jí, jestli by tě dneska nemohla pohlídat.“

„Ne, babička ne,“ zatváří se Alfie ztrápeně. „Já chci zůstat s tebou, mami.“

„Promiň, ale já se ti teď zkrátka nemůžu věnovat a myslím, že by ses tu jen nudil. K babičce přece jezdíš rád, ne?“

Ani mu nedá čas odpovědět.

„To víš, že tam jezdíš rád. Já jí půjdu zavolat. Určitě bude mít obrovskou radost.“

Blýskne po něm širokým úsměvem a zanechá ho samotného před obrazovkou, na níž kreslená zelenina zpívá něco o radostech kompostování. Vytuká matčino číslo, a zatímco telefon vyzvání, v duchu se modlí: Prosím, řekni ano. Neodmítni mě. Nenech mě v tom koupat a prostě mi pomoz, prosím.

„Vicki?“

„Ahoj, mami. Jak se máš? Dobře. Poslyš, měla bych na tebe velkou prosbu. Jak víš, finále se koná už zítra... Jo, přesně, mluvím o Hledání nové paní Eadenové... No, a já zoufale potřebuju trénovat... Ano, jistěže ano... Já vím, že jo... Nejde o to, že bych byla příliš velká perfekcionistka, nebo aspoň nejen o to. Ale s Alfíkem se to zkrátka nedá. Takže – už víš, co po tobě chci, vid'? Prosím, mohla by sis ho vzít k sobě, mami? Moc prosím. Vážně potřebuju pomoci.“

Následuje odmlka tak dlouhá, že si Vicki najednou není jistá, jestli ji matka

vůbec poslouchá.

„Mami?“

„Já přemýšlím, Victorie,“ sykne Frances podrážděně. „Nikdo jiný by ho ohlídat nemohl? Co školka?“

„Už jsem to zkoušela, ale dneska tam není žádné volné místo. Mají úplně plno... Ne, nemůžou ho tam ještě nějak vecpat, protože musí dodržovat předepsaný poměr vychovatelů a dětí.“

„A co Ali?“

„Sam je ve školce. Nemůžu ji žádat, aby mi hlídala dítě, když má sama volno.“

„Ne?“

„Ne. Vážně to nejde. Už tak jsem se na ni poslední dobou spoléhala až příliš často.“

„Jsem si jistá, že by ti ráda ještě jednou pomohla, když už je to opravdu naposledy.“

„Ne, nepomohla, mami. A já to po ní ani nemůžu chtít. Ale i kdyby ano, nemyslím si, že by to pro mě udělala.“

Ve sluchátku se znovu rozhostí ticho.

„Mami?“

„Victorie... Přemýšlím.“

Její dcera mlčky čeká, sleduje vteřinovou ručičku hodin, která ukrojí celých sedm sekund, než matka konečně odpoví.

„Uvědomuješ si doufám, že jsem měla své vlastní plány. Odpoledne mám vypomáhat v dobročinném obchodě a večer se koná schůzka literárního kroužku. Do té doby si ho ovšem určitě vyzvedneš, vid?“ V jejím hlase zazní jiskřička paniky.

Vicki se začne zahanbeně vykrucovat.

„Já bych vlastně potřebovala být v Buckinghamshiru přes noc pro případ, že něco nepůjde podle plánu. Greg by se měl vrátit na osmou, ale myslíš, že bys ho u sebe mohla nechat přespat? Znamenalo by to, že budu moct trénovat co nejdéle. Stejně jsi ho měla zítra hlídat.“

„Ano, to jsem měla, vid?“

Tahle připomínka Vicki ve skutečnosti přitíží, protože Frances přiměje zamyslet se nad mírou vlastní velkorysosti.

„Vím, že ti kazím plány, mami, a vážně bych tě o to neprosila, kdybych už nebyla naprosto zoufalá.“

Ale tady jde o závěrečné kolo. Je to pro mě opravdu nesmírně důležité, a mám-li být upřímná, trochu z toho panikařím.“

Vicki se rozhodne hrát vabank a vsadit na podlézání.

„Prostě potřebuju naprosté soustředění, abych se mohla dokonale připravit. Tos mě přece vždycky učila, ne? Tehdy před maturitou jsem tě neposlechla, ale teď vidím, žes měla pravdu. Ber to jako ekvivalent závěrečné zkoušky: mou šanci ukázat, co ve mně je.“

Odpoví jí hrobové ticho.

Nakonec si Frances podrážděně odkašle. „Nejsem si jistá, že je to nejlepší příměr.“

„Jistě, po akademické stránce samozřejmě ne,“ připustí Vicki, která si uvědomila,

že její matka s přirovnáním nesouhlasí, ale přesto svoje slova nechce vzít zpátky úplně. „Ale pokud se na to díváš jako na hodnocení schopností, pak to porovnatelné je.“

Další odmlka. Víc už toho udělat nemůžu, říká si Vicki. Už teď vlastně žadoním, jak jinak bych ji mohla přesvědčit? Vzpomene si na svou atomovou zbraň – onu záležitost, o níž se nemluví –, ale dobře ví, že ani dnes o tom nezačne. A i kdyby se jí to ze sebe přece jen podařilo dostat, už dávno se poučila, že Frances dokáže přímočarým snahám vyvolat u ní provinilost bez potíží odolat.

„Tak dobře,“ prohlásí její matka odměřeně. „Ale musíš mi slíbit, že to bude opravdu naposledy. Upozorňovala jsem tě, už když se Alfie narodil, že ode mě nemůžeš očekávat nijak časté hlídání.“

„Samozřejmě. Po zítřku už žádná soutěž nebude, takže se rozhodně jedná o poslední případ, kdy tě o něco takového prosím.“

„A přivezeš ho?“

Vicki se zadívá na hodiny. Čtvrt na jedenáct. Den zvolna mizí v nenávratnu, ale ona nemá na výběr.

„Ano, jistě. To víš, že ho přivezu.“

„Dobře,“ uzavře její matka rázně, „v tom případě jsme domluvené.“

Vicki to úplně vyvede z rovnováhy. Donutí se do telefonu usmát. „Děkuju, mami. Moc ti děkuju. Jsi báječná!“

Ze sluchátka se ozve odfrknutí.

„Ano,“ přisvědčí Frances. „Já si to také myslím.“